

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
8 Пвж 527/20
03.03.2021. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Јасминке Обућине, председника већа, судије Миле Ђорђевић и судије Јасмине Ђурђевић, чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником „ITF CORPORATION“ ДОО у стечају Краљево, одлучујући о жалби заложног повериоца Војвођанска Банка АД Нови Сад, ул. Трг Слободе бр. 7, изјављеној против решења Привредног суда у Краљеву 2 Ст 17/19 од 05.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.03.2021. године, донео је следеће

РЕШЕЊЕ

І ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба заложног повериоца Војвођанска Банка АД Нови Сад, па се **ПОТВРЂУЈЕ** решење Привредног суда у Краљеву 2 Ст 17/19 од 05.11.2020. године.

Образложење

Решењем Привредног суда у Краљеву 2 Ст 17/19 од 05.11.2020. године одбијен је захтев заложног повериоца Војвођанска Банка АД Нови Сад за укидање забране извршења и намирења на имовини, ближе наведеној у поднеску од 18.02.2020. године, као неоснован.

Благовременом жалбом заложни поверилац Војвођанска Банка АД Нови Сад побија наведено решење из свих законом прописаних разлога. У жалби наводи да је нејасно на основу чега је првостепени суд закључио да су станови и локали који су под хипотеком заложног повериоца Војвођанске Банке АД Нови Сад од кључног значаја за реорганизацију. Истиче да потраживање банке превазилази 1.000.000,00 евра, а да се из продаје предметних непокретности могу намиривати само и искључиво потраживања Војвођанске Банке. Указује да стечајни дужник нема новчану обавезу према заложном повериоцу и не може одлучивати о томе како ће банка активирати своје инструменте обезбеђења. У смислу жалбених навода предложио је да другостепени суд жалбу усвоји, а побијано решење преиначи или укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Изјашњавајући се на жалбу заложног повериоца, АА из предлагач плана реорганизације, као стечајни поверилац и власник 100% капитала стечајног дужника, оспорила је тачност и основаност жалбених навода.

Испитујући законитост и правилност побијаног решења на основу члана 386. и 402. Закона о парничном поступку, који се примењује сходно, а у смислу члана 7. Закона о стечају (Службени Гласник РС бр. 104/09, 99/11 – др. Закон 71/12 – Одлука УС и 83/14), Привредни апелациони суд налази да је жалба неоснована.

У поступку доношења првостепене одлуке нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима предмета подносилац жалбе је дана 18.02.2020. године поднео Привредном суду у Краљеву поднесак којим је тражио да се укине забрана извршења и намирења на имовини стечајног дужника и то: - пословном простору који се налази на другом спрату зграде бр..... и то бр..... у површини од 10м² и у површини од 28м², на КП.бр..... КО у згради у ул., све према листу непокретности КО;- стан бр....., на улазу бр..... у у ул у површини од 121м², стан бр..... у улазу бр..... у ул. у површини од 56м², стан бр..... у улазу бр..... у ул.у површини од 49м², пословни простор за који није утврђена делатност на другом улазу, бр. посебног дела 17/2 у површини од 88м² у, пословни простор за који није утврђена делатност на другом улазу, бр. посебног дела 17/5 површине 69м², сви објекти налазе се у згради бр..... на КП..... према листу непокретности КО, а на којима су уписане хипотеке у корист „Војвођанске банке“ АД Нови Сад.

Навео је да има доспело ненамирено потраживање према главном дужнику „ITF COMMUNICATIONS“ ДОО Краљево, чије намирење је стечајни дужник „ITF CORPORATION“ ДОО Краљево у стечају као заложни дужник, односно власник непокретности које служе за обезбеђење тог потраживања, дужан да трпи. Потраживање је настало на основу Уговора које је закључио са ITF COMMUNICATIONS“ ДОО Краљево, те да је у складу са чланом 49. став 5. и 6. Закона о стечају обавестио суд и стечајног управника да према заложном дужнику „ITF CORPORATION“ ДОО Краљево у стечају на дан отварања стечаја 02.12.2015. године има потраживање и то: на име Уговора о авалирању меница за обезбеђење плаћања износ од 43.258.721,39 динара, на име Уговора о издавању девизне чинидбене гаранције износ од 394.262,92 УСД и на име Уговора о краткорочном кредиту износ од 305.892,52 евра у динарској противвредности и износ од 1.445.016,79 динара са законском затезном каматом почев од 03.12.2015. године па до исплате.

Навео је да су пословни простори 13А и 13Б процењени на износ од укупно 29.000,00 евра, пословни простор бр. 15/2, бр. 17/2, бр. 17/5 на 163.000,00 евра, а станови бр. 5 и бр. 11 на укупно 136.000,00 евра, а да је ненамирено потраживање заложног повериоца вишеструко веће од износа процењене вредности предметних непокретности, према приложеној процени од 06.09.2019. године. Такође, да предметна имовина није, нити може бити од кључног значаја за реорганизацију стечајног дужника, обзиром да станови и локали немају везе са делатношћу стечајног дужника.

Првостепени суд је о наведеном предлогу одлучио решењем Ст 17/19 од 11.03.2020. године, којим је одбијен као неоснован захтев заложног повериоца за укидање забране извршења и намирења на имовини означеној у поднеску од 18.02.2020. године. Наведен решење од 11.03.2020. године, укинута је решењем Привредног апелационог суда 7 Пвж 256/20 од 14.10.2020. године и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак.

У поновном поступку, ценећи наведени предлог заложног повериоца за укидање забране извршења и намирења на имовини стечајног дужника, првостепени суд је нашао да у конкретном случају нису испуњена оба кумулативно постављена услова из члана 93. став 5. Закона о стечају (Службени Гласник РС бр. 104/09, 99/11 – др. Закон, 71/12 – Одлука УС и 83/14), услед чега је одлучио као у изреци побијаног решења.

Према утврђењу и разлозима првостепеног суда из побијаног решења, Војвођанска Банка а.д. Нови Сад, као заложни поверилац поднела је писани захтев за укидање забране извршења и намирења који садржи процену вредности имовине која је предмет заложног права сачињену од стране овлашћеног проценитеља 06.09.2019.

године. Војвођанској Банци, као стечајном повериоцу, закључком о листи утврђених потраживања Привредног суда у Краљеву Ст 217/10 од 03.12.2010. године, утврђено је као основано потраживање према стечајном дужнику „ITF COMMUNICATIONS“ ДОО Краљево, као главном дужнику, у износу од 13.062.034,07 динара, а који стечајни поступак је обустављен решењем Суда од 19.01.2011. године. Дана 06.10.2010. године решењем Привредног суда у Краљеву Ст 86/10 отворен је стечајни поступак над овде стечајним дужником „ITF CORPORATION“ ДОО у коме је Војвођанска Банка пријавила своје обезбеђено потраживање у износу од 107.364.739,10 динара, од ког јој је као обезбеђено признато потраживање у износу од 13.062.034,07 динара. У погледу преосталог износа потраживања банка је поднела тужбу ради утврђења разлучног права, који поступак је правноснажно окончан пресудом Привредног апелационог суда Пж 2861/13 од 13.03.2014. године којом је одбијен тужбени захтев уз образложење да тужилац нема разлучно право, већ заложно право. Стечајни поступак над стечајним дужником је обустављен након усвајања плана реорганизације решењем суда од 28.10.2011. године, али је дана 02.12.2015. године решењем суда Ст 39/15 поново отворен стечајни поступак услед непоступања по усвојеном плану реорганизације. Дана 19.01.2016. године Војвођанска Банка је поднела пријаву потраживања у стечајном поступку над стечајним дужником, као разлучни поверилац на износ од 14.412.612,50 динара и то за утврђено потраживање у износу од 13.062.034,07 динара и за законску затезну камату у износу од 1.350.578,50 динара. Стечајни управник је предложио да се поднета пријава потраживања Банке са разлучним правом одбаци као недозвољена, обзиром на евидентирано примљено обавештење банке као заложног повериоца.

Војвођанска Банка а.д. Нови Сад је дана 02.02.2016. године, првостепеном суду доставила обавештење за суд и стечајног управника, да је хипотекарни поверилац на основу потраживања које има према „ITF COMMUNICATIONS“ ДОО Краљево по основу уписане хипотеке на непокретности у власништву овде стечајног дужника, као хипотекарног дужника, наводећи да на дан отварања стечаја има потраживање по Уговору о авалирању менице за обезбеђење плаћања у износу од 43.258.721,39 динара, по Уговору о издавању девизне чинидбене гаранције у износу од 394.269,92 УСД, по Уговору краткорочном кредиту у износу од 305.892,52 евра у динарској противвредности, као и износ од 1.445.016,79 динара, па је тражила да се заложена имовина прода у стечајном поступку и намири доспело потраживање хипотекарног повериоца.

Првостепени суд је нашао да у конкретном случају „Војвођанска Банка“ има статус заложног повериоца који има уписано заложно право на непокретностима у власништву стечајног дужника, ради обезбеђења потраживања које има према главном дужнику „ITF COMMUNICATIONS“ ДОО Краљево, на основу Уговора који су закључени између „Војвођанске Банке“ и главног дужника. „Војвођанска Банка“ је поднеском од 02.02.2016. године обавестила суд и стечајног управника о постојању заложног права на непокретностима у власништву стечајног дужника, која је заснована ради обезбеђења потраживања подносиоца жалбе из Уговора који су закључени са главним дужником и која је као таква уписана у Катастар непокретности.

По оцени првостепеног суда, како је хипотека, као заложно право, уписана у Катастру непокретности, то Војвођанска Банка располаже извршном исправом за потраживању у висини наведеној у истом, па је на стечајном дужнику терет доказивања да је потраживање мање. Како у конкретном случају потраживање Војвођанске Банке према „ITF COMMUNICATIONS“ ДОО Краљево, по више основа, износи нешто мање од 1.000.000,00 евра а процењена вредност непокретности на које је уписано заложно право укупно износи 328.000,00 евра, обзиром на приложену

процену, произилази да је потраживање Војвођанске Банке далеко веће од вредности имовине која је оптерећена заложним правом.

Првостепени суд је утврдио да је у одредбама измењеног плана реорганизације стечајног дужника од 20.01.2020. године, тачка 6. тачка 1. мере располагања имовином предузећа, наведено да стечајни дужник задржава сву имовину из стечајне масе која је у власништву стечајног дужника, која имовина остаје у поседу дужника и ставља се у функцију обављања основне делатности дужника, ради измирења свих обавеза преузетих планом реорганизације. Такође је наведено и да стечајни дужник, уколико се у току реализације усвојеног плана реорганизације не буду оствариле планиране пројекције послова, може продавати своју непокретну имовину и утврђена потраживања ради измирења обавеза утврђених планом.

Са наведеног првостепени суд је закључио да је имовина на којој је засновано заложно право у корист Војвођанске Банке, неопходна за спровођење усвојеног плана реорганизације, услед чега је предлог одбио као неоснован.

Одлука првостепеног суда је правилна, али из других разлога.

Чланом 49. став 5. Закона о стечају прописано је да заложни повериоци су повериоци који имају заложно право на стварима или правима стечајног дужника о којима се воде јавне књиге или регистри, а немају новчано потраживање према стечајном дужнику које је тим заложним правом обезбеђено.

Ставом 6. члана 49. Закона о стечају прописано је да заложни повериоци нису стечајни повериоци и нису разлучни повериоци. Заложни повериоци су дужни да у року за подношење пријаве потраживања обавесте суд о заложном праву, уз достављање доказа о постојању заложног права и изјаве о износу новчаног потраживања према трећем лицу које је тим правом обезбеђено на дан отварања стечајног поступка, чиме стичу својство странке.

Чланом 93. став 5. Закона о стечају прописано је да стечајни судија, на писани захтев разлучног повериоца који садржи процену вредности имовине која је предмет разлучног права, сачињену од стране овлашћеног стручног лица најкасније годину дана пре отварања стечајног поступка, доноси одлуку о укидању или ословљавању мера обезбеђења из члана 62. став 2. тачка 4. овог Закона или забрани извршење или намирења из става 1. овог члана у односу на имовину која је предмет разлучног права, а која вредност предметне имовине мања од износа обезбеђеног потраживања тог повериоца, а предметна имовина није од кључног значаја за реорганизацију.

Како из цитираних Законских одредби произилази да заложни поверилац није разлучни поверилац, односно да право установљено одредбом члана 93. став 5. Закона о стечају није дато заложном повериоцу, то заложни поверилац нема активну легитимацију за подношење овог захтева.

Имајући у виду наведено, Привредни апелациони суд је сходном применом члана 401. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку, а у вези члана 7. Закона о стечају одлучио као у изреци решења.

МЂ/МК

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Јасминка Обућина, с. р.

За тачност отправка